

Dans
Dans
Dans

TEK KAVİ

Dünya
Edebiyatı
Roman

Çeviren:
Ali Volkan
Erdemir

Haruki Murakami, 1949'da Kyoto'da doğdu. Vaseda Üniversitesi'nde klasik drama eğitimi aldı. 21. yüzyıl edebiyatının en önemli isimlerinden olan Murakami'nin kitapları pek çok ödül aldı, tüm dünyada ellinin üzerinde dile çevrildi. Haruki Murakami'nin *Yaban Koyununun İzinde*, *Zemberekkuşu'nun Güncesi*, *İmkânsızın Şarkısı*, *Sınırın Güneyinde-Güneşin Batısında*, *Sahilde Kafka*, *Haşlanmış Harikalar Diyarı ve Dünya'nın Sonu*, *1Q84*, *Renksiz Tsukuru Tazaki'nin Hac Yılları*, *Koşmasaydım Yazamazdım*, *Uyku*, *Kadınsız Erkekler*, *Sputnik Sevgilim*, *Tuhaf Kütüphane*, *Karanlıktan Sonra*, *Fırın Saldırısı*, *Rüzgârın Şarkısını Dinle*, *Kumandanı Öldürmek*, *Doğum Günü Kızı*, *Mesleğim Yazarlık*, *Dans Dans Dans*, *Pinball 1973*, *Sadece Müzik*, *Birinci Tekil Şahıs*, *Bir Kediye Terk Etmek*, *Ortadan Kaybolan Fil* ve *Şehir ve Belirsiz Duvarları* kitapları Doğan Kitap tarafından yayımlandı.

Dans Dans Dans

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

DOĞAN KİTAP'TA YAYIMLANAN KİTAPLARI

Sınırın Güneyinde, Güneşin Batısında

İmkânsızın Şarkısı

Yaban Koyununun İzinde

Sahilde Kafka

Zemberekuşu'nun Güncesi

Haşlanmış Harikalar Diyarı ve Dünyanın Sonu

1Q84

Koşmasaydım Yazamazdım

Renksiz Tsukuru Tazaki'nin Hac Yılları

Uyku

Kadinsız Erkekler

Sputnik Sevgilim

Tuhaf Kütüphane

Karanlıktan Sonra

Fınn Saldırısı

Rüzgârın Şarkısını Dinle

Kumandanı Öldürmek

Doğum Günü Kızı

Mesleğim Yazarlık

Dans Dans Dans

Pinball 1973

Sadece Müzik

Birinci Tekil Şahıs

Bir Kediye Terk Etmek

Ortadan Kaybolan Fil

Şehir ve Belirsiz Duvarları

DANS DANS DANS

Orijinal adı: Dansu Dansu Dansu

© 1988 by Harukimurakami Archival Labyrinth

Yazan: Haruki Murakami

Japonca aslından çeviren: Ali Volkan Erdemir

Yayına hazırlayan: Handan Akdemir

Türkçe yayın hakları: © Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Yayın hakları CAA Group LTD aracılığıyla alınmıştır.

1. baskı / Ağustos 2020

12. baskı / Aralık 2025 / ISBN 978-625-8090-13-0

Her 2000 adet bir baskı olarak kabul edilmektedir.

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Geray Gençer

Baskı: Meteksan Matbaacılık ve Teknik Sanayi Tic. A.Ş.

Beytepe Yolu No:3 Çankaya/Ankara

Sertifika No: 46519

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Dans Dans Dans

Haruki Murakami

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Çeviren: Ali Volkan Erdemir

Mart 1983

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Rüyalarımda sık sık Yunus Otel'i görüyorum.

Oteldeyim. Sürekli orada olup biten bir şeylere dahil oluyorum. Aynı rüyayı görmeye devam ediyorum. Rüyalarımda Yunus Otel'in şekli bozulmuş oluyor. Çok dar. O kadar dar ki otelden ziyade üzerinde çatısı olan bir köprü gibi görünüyor. Antik çağlardan bu yana orada duran ve uzayın derinliklerine kadar uzanan dar bir köprü. Ve o köprü beni de kapsıyor. Orada biri ağlıyor. O kişi benim için ağlıyor.

Otel beni kapsıyor. Onun kalp atışını, sıcaklığını hissedebiliyorum. Ben, düşümde, o otelin bir parçasıyım.

İşte böyle bir rüya!

Uyanıyorum. Nerede olduğumu düşünüyorum. Hayır, düşünmek değil bu yaptığım; gerçekten de sesli bir şekilde soruyorum kendime: "Burası neresi?" Ama bu anlamsız bir soru. Sormaya gerek yok, çünkü cevabı en başından beri biliyorum. Buradayım. Kendi hayatımın içinde. Ben denen gerçek varlığın ait olduğu yerde. Özellikle kabul ettiğimi hatırlamıyor olsam da görüntüde, var olduğum bu şeyler, bu olaylar ve koşullar içinde. Bazen yanımda uyuyan bir kadın oluyor. Ama genellikle bir başınayım. Sadece ben ve dairemın tam önünden geçen otoyolun uğultusu, yatağın başucundaki bardak (dibinde beş milim kadar viski kalmış), kötü niyetli –yoo, aslında tam bir kayıtsızlık gösteren– puslu sabah güneş ışığı

ğı. Arada bir yağmur yağıyor. Yağmurlu zamanlarda yatağın içinde öylece yatarım. Bardakta viski kalmışsa, onu içerim. Saçaklardan süzülen yağmur damlalarını izleyerek Yunus Otel'i düşünürüm. Biraz gerinirim. Böylece kendimin sadece kendim olduğunu, bir şeye dahil olmadığını teyit ederim. *Ben bir şeye dahil değilim.* Rüyamda hissettiklerimi hâlâ duyumsuyorumdur. Elimi uzatsam, beni kapsayan tüm o görüntü buna tepki verip hareket eder. Suyla çalışan karmaşık bir mekanizma gibi tek tek, özenli biçimde, her bir aşamada ince bir ses çıkararak, sırayla tepki vererek ilerliyor. Kulak verirsem onun ilerlediğini duyabilirim. Kulak veriyorum. Birisinin belli belirsiz, kısık bir sesle ağladığını duyuyorum. Çok kısık bir sesle. Karanlığın içinde bir yerlerden gelen ağlama sesi. Biri benim için ağlıyor.

Yunus Otel diye bir yer gerçekten var. Sapporo'da pek göze çarpmayan bir yerde. Birkaç yıl önce orada bir hafta konaklamıştım. Hayır durun, net olarak hatırlamam lazım. Kaç yıl önceydi? Dört yıl. Hayır dört değil, tam olarak dört buçuk yıl önce. O zamanlar henüz yirmili yaşlardaydım. Bir kadınla birlikte kalmıştık. Oteli o seçmişti. *Bu otelde kalalım*, diyen oydu. Hatta, *Bu otelde kalmalıyız*, demişti. Eğer o dayatmamış olsaydı Yunus Otel'de kalmazdım.

Küçük ve berbat bir oteldi. Bizden başka kalan da neredeyse yoktu. O bir hafta boyunca lobide iki ya da üç kişiyle rastlaştık ama müşteri olup olmadıklarından emin değilim. Resepsiyondaki anahtarlıkta birkaç boş yer olmasından anladığım, bizden başka kalanlar da vardı. O kadar çok değilse bile en az birkaç kişi. Haydi canım, ne kadar kenarda köşede kalmış olsa da sonuçta bir büyük şehir oteliydi; tabelası vardı, sarı sayfalarda da numarası kayıtlıydı; demek ki müşterisi oluyordu. Eğer bizden başka müşteriler vardıysa da ürkütücü derecede sessiz ve utangaç kişiler olmalıydılar. Onlarla neredeyse hiç karşılaşmadığımız gibi seslerini de duymuyorduk, var

olduklarına dair bir işaret de yoktu. Sadece resepsiyondaki anahtarlıktaki anahtarların yerleri her gün biraz değişiyordu. İnce gölgeler gibi duvara sürünerek, nefeslerini tutmuş halde koridordan gelip geçiyorlardı belki de. Arada bir asansörün tıkr tıkr diye çıkan utangaç sesi duyuluyordu, o da kesildiğinden sessizlik eskisinden daha da fazla yoğunlaşıyordu.

Tuhaf bir oteldi.

Orası bana biyolojik gelişimin durmasını çağrıştırmıştı. Genetik bozulma. Evrimi hatalı bir yola sapmış, geri dönüşü olmayan ucube bir yaratık. Evrimsel taşıyıcısı bozulunca tarihin alacakaranlığında amaçsızca kalakalmış yetim yaşam formları. *Zamanın unuttuğu topraklar*. Bu kimsenin hatası değil. Suçlanacak kimse yok. Kimsenin kötü olması söz konusu değil ama onu kurtaracak birileri de yok. Her şeyden önce o otel oraya kurulmamalıydı; bu ilk hataları. İlk adımdan itibaren her şey yanlış. İlk düğmesi yanlış iliklenmiş gömlek gibi; sonraki düğmeleri ona uygun iliklemek de bütünüyle bir karmaşaya neden olur. Bu karmaşayı düzeltme gayreti de yeni, küçük –zarif olduğu söylenemez, sadece küçük denebilir– bir karmaşa yaratır. Bunun sonucunda da her şey azar azar bozulmuş gibi görünmeye başlar. Oradaki şeylere dikkatlice bakmaya çalışın, başınızı birkaç derece eğmiş olduğunuzu fark edersiniz. Böylesi bir bozulma. Eğmek dediysem de bu sadece birkaç derecelik bir eğme olduğundan özellikle bir zararı olmadığı gibi doğal olmayan bir hal de hissettirecek kadar değildir, hatta insan sürekli orada bulunuyorsa alışılabilecek bir şeydir, yine de birazcık rahatsız edici bir bozulmadır (dahası bu duruma alışırsanız, bu sefer de normal dünyaya bakarken başınızı birazcık eğmek zorunda kalabilirsiniz).

İşte Yunus Otel böyle bir oteldi. Buranın *normal* bir yer olmadığını –doygunluğa ulaşana dek kargaşa üzerine kargaşa yaşanmış, çok da uzak olmayan bir gelecekte tamamen za-

manın girdabına kapılıp gidecek bir yer olduğunu– herhangi biri ilk bakışta fark edebilirdi. Acınası bir oteldi. Aralık ayında yağmurda sıırıslıklam olmuş üç bacaklı siyah bir köpek kadar acınası. Kuşkusuz dünyada acınası başka bir sürü yer de vardır ama Yunus Otel onlardan farklı bir sınıftaydı. Yunus Otel’in ki daha kavramsal bir acınasıydı. Bu yüzden de fazlasıyla acınasıydı.

Söylemeye gerek yok diye düşünsem de söylemeden edemeyeceğim; hiçbir şey bilmeden yanlışlıkla gelen müşterileri ayrı tutarsak, böylesi acınası bir oteli özellikle seçip orada kalmak isteyen pek kimse yoktur.

Yunus Otel resmi adı değil. Gerçekte adı “Dolphin Hotel” ama bu ad ile otelin yarattığı izlenim birbirine çok uzak olduğundan (Dolphin Hotel bana, Ege Denizi kıyılarında bulunan, beyaz şekerlemelere benzeyen bembeyaz sahil otellerini çağrıştırıyor) ben şahsen onu Yunus Otel* diye anıyorum. Girişinde Dolphin Hotel yazılı piriç levha asılıydı. O tabela olmasa, orası kesinlikle bir otele benzemiyordu. Hatta tabela olduğu halde bile bir otele benzediği söylenemezdi. Neye benzediğini sorarsanız, fakir bir müze gibi görünüyordu. Orada sergilenen acayip şeyleri görmek için birtakım acayip insanların gizlice ziyarete geldiği türden bir müze.

Yunus Otel’i görünce böylesi bir izlenim edinmek, amacı aşan, abartılı bir hayal gücünün ürünü değildir kesinlikle. Gerçeği söylemek gerekirse, Yunus Otel’in bir kısmı gerçekten de müzeydi.

İyi de kim böyle bir otelde kalmak ister ki? Karanlık koridorları doldurulmuş koyunlarla, çamurlu kıl ve tüylerle, küf kokulu evrakla, rengi solmuş fotoğraflarla dolu bir otelde... Gerçekleşmemiş hayallerin, her bir köşesine kurumuş çamur gibi sımsıkı yapıştığı türde bir otelde.

* *Dolphin* İngilizce “yunus” anlamına geliyor ama yazar burada *dolphin* kelimesi yerine Japoncada yunus anlamına gelen “iruka”yı kullanıyor. (ç.n.)

İçindeki tüm mobilyaların rengi atmış, tüm masalar sallanıyor ve kapıların hiçbirisi düzgünce kilitlenmiyordu. Koridor zemini aşınmıştı ve lambalar loş bir ışık veriyordu. Lavabonun tapası bozulmuş, içinde yeterince su birikmiyordu. Şişman hizmetçi kadın (kalın bacaklarıyla bir fili andırıyordu) koridorda yürürken *öhö öhö* diye uğursuz bir şekilde öksürüyordu. Her zaman resepsiyonda duran otel sahibi bakışlarında hüznün olan, orta yaşlı bir adamdı ve iki parmağı eksikti. Bu adamın görüntüsünden, hangi işi yaparsa yapsın o işi beceremeyecek türde biri olduğu anlaşılıyordu. Beceriksiz insanların canlı bir örneği gibiydi. Sanki soluk mavi mürekkep çözeltisinde bir gün boyunca tutulduktan sonra oradan çekilip alınmış gibi varlığı bir uçtan diğerine başarısızlık, yenilgi ve hayal kırıklığının gölgesiyle boyanmıştı. Camdan bir kutuya koyup okulda fen dersinde göstermek isteyeceğiniz türde bir adamdı. “El attığı hiçbir işi beceremeyen adam” diye üzerine bir etiket yapıştırarak. Ona acımak için şöyle göz ucuyla bakmak bile yeterdi. Azımsanmayacak sayıda kişi de ona öfkelenirdi. Bu kadar acınası bir insanı görmek bile insanın durduk yere sinirlenmesine neden olurdu. Hal böyle olunca kim bu otelde kalırdı ki?

Biz, o otelde kaldık. Burada kalmalıyız demişti kız arkadaşım. Sonra da ortadan kayboldu. Beni bir başına bırakıp yok oldu. Onun gittiğini bana söyleyen Koyun Adam’dı. *O gitti*, demişti Koyun Adam. Bir şekilde biliyordu Koyun Adam. Onun gitmek zorunda olduğunu. Benim şimdi bildiğim gibi. Kız arkadaşımın amacı beni oraya yönlendirmektir. Bu onun kaderi gibi bir şeydi. Moldova Nehri’nin denize dökülmesi gibi. Yağmuru izlerken bunu düşünüyorum: kader.

Yunus Otel rüyasını görmeye başladığımda ilk aklıma gelen, otelde birlikte kaldığım o kadın olmuştu. Yine beni istiyor, diye düşünmüştüm. Öyle olmasa ne diye böyle döne dolaşa aynı rüyayı görmeye devam edeyim?

O kadın. Adını bilmiyordum. Onunla aylarca birlikte yaşadığım halde. Aslında onunla ilgili *gerçekte* tek bir şey bile bilmiyordum. Pahalı bir telekız servisinde çalıştığı dışında. Servis, üyelik sistemiyle hizmet veriyordu; kimliği belli düzgün müşteriler dışında kimseyi kabul etmiyordu. Kadın yüksek sınıf fahişeydi. Bunun dışında başka işler de yapıyordu. Normal iş saatlerinde küçük bir yayıncıda yarızamanlı düzeltmenlik, ayrıca yarızamanlı kulak modelliği. Özetle çok meşgul bir iş yaşamı vardı. Bir adı vardı elbette. Aslında birkaç ad kullanıyordu. Ama yine de bir adı yok gibiydi. Sahip olduğu şeylerde –ki neredeyse hiçbir şey taşıymıyordu– adı yazmıyordu. Ne tren kartı ne sürücü belgesi ne de kredi kartı vardı. Küçük bir not defterine tükenmez kalemle anlaşılmaz kodlar gibi bir şeyler karalamıştı sadece. Ama onun kimliğiyle ilişkili değildi bunlar da. Fahişelerin bir adları vardır ama iş hayatlarında gerçek adlarını kullanmazlar.

Onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Nerede doğduğunu, kaç yaşında olduğunu. Doğum gününü bile bilmiyordum. Öğrenim geçmişini. Ailesinin olup olmadığını. Hiçbir şey bilmiyordum. Yağmur gibiydi; bir yerlerden çıkıp gelmiş ve sonra ortadan kaybolmuştu. Geride sadece hatırası kalmıştı.

Ama şimdi etrafımda onun hatırasının yeniden bir tür gerçeklik kazanmaya başladığını hissediyorum. O, Yunus Otel adıyla bilinen şey üzerinden beni çağırıyor. Beni yeniden istiyor. Ve ben de ancak Yunus Otel'e dahil olmak yoluyla o kadınla yeniden temas kurabilirim. Benim için ağlayan o olmalı.

Yağmurun yağışını seyrederken bir şeye dahil olmanın ne anlama geldiğini düşünüyorum. Birisinin benim için ağlıyor olmasının ne anlama geldiğini. Bunların çok ama çok uzak bir dünyaya ait olduğunu hissediyorum. Ay'ın da o dünyanın bir parçası olduğunu duyumsuyorum. Nihayetinde bu bir rüya. Ellerimi ne kadar uzatsam da, ne kadar hızlı koşsam da oraya asla ulaşamayacağım.

Peki ama neden birisi benim için gözyaşı döküyor?

O kadın beni çağırıyor. Yunus Otel'in bir yerlerinden. Ve ben de yüreğimin bir yanıyla bunu arzuluyorum: oraya dahil olmayı. Kaderimdeki o tuhaf yere dahil olmayı.

Yunus Otel'e dönmek hiç de kolay bir şey değil. Telefonla rezervasyon yaptırıp bir uçağa atlayıp Sapporo'ya gitmekle bitmiyor iş. Orası sadece bir otel değil, aynı zamanda bir durum da. Orası otel biçimini almış bir durum. Yunus Otel'e dönmek geçmişin gölgeleriyle bir kez daha yüzleşmek anlamına geliyor. Bunu düşününce aniden karanlık hislere teslim olurum. Öyle ya, geçtiğimiz dört yıl boyunca onun soğuk ve karanlık gölgesinden kurtulmak için var gücümle çabalamışken Yunus Otel'e dönmek, bu dört yıl boyunca bıkıp usanmadan sessizce biriktirdiğim her şeyden tümüyle vazgeçmem demek. O kadar çok şey edinmiş de değilim aslında. Nasıl bakılırsa bakılsın geçici konfor nesneleri. Ama elimden gelenin en iyisini yapmıştım, bütün o ıvır zıvırları bir araya toplayarak gerçeklikle aramda bir bağ oluşturmuş, kendime mütevazı değer yargılarıma dayalı yeni bir yaşam kurmuştum. Bir kez daha o boşluğa geri dönmem mi bekleniyordu? Aç pencereyi, her şeyi fırlatıp at mı deniyordu?

Fakat neticede her şey orada başlayacaktı. Bunu anlamıştım. Oradan başka bir yerde başlayamazdı.

Yatakta bir yandan öbür yana döndüm, tavana bakarak derin bir iç çektim. *Vazgeçeyim*, diye düşündüm. Ne kadar düşünürsem düşüneyim vazgeçemedim. *Bu senin gücünü aşan bir şey. Ne düşünürsen düşün, karşı koyamazsın. Karar verildi, kati şekilde.*

* * *

Size kendimden söz edeyim.
Kendini tanıtmak.

Eskiden okulda yapardık. Bir üst sınıfa başlayınca, herkes sırayla karatahtanın önüne çıkar, kendi hakkında konuşurdu. Ben bunu yapmakta gerçekten beceriksizdim. Hayır, sadece beceriksizlik değildi benimki. Bunun ne anlamı olduğunu çözemiyordum. Ben, kendim hakkında ne biliyordum ki? Bilincim üzerinden kavradığım ben, gerçek ben miydi? Tam da kasetçalarda kaydettiği sesinin insana yabancı gelmesi gibi, benim kavradığım haliyle kendim dediğim şey, bozulmuş olduğu halde ben gibi algılanıp gelişigüzel biçimde yeniden üretilmiş görüntümden başka neydi? Bunun hep böyle olduğunu düşünmüştüm. Kendimi tanıtmaya sırası bana geldiğinde, başkalarının önünde kendimle ilgili konuşmak zorunda kaldığım her seferinde, sanki okul karnemdeki notları kafama göre değiştiriyormuşum gibi bir duyguya kapılırdım. Endişelenirdim. Bu yüzden de böylesi durumlarda mümkün olduğunca, sadece yorum ve anlam yükleme gereği olmayacak nesnellikteki gerçekleri anlatmaya gayret ediyordum (bir köpeğim var. Yüzmeyi severim. Peynir sevmem ve bunun gibi şeyler) ama yine de hayali bir insan hakkında gerçekte var olmayan şeyleri söylüyormuşum gibi bir hisse kapılmadan edemiyordum. Ve aynı duygularla diğerlerinin konuşmalarını dinlediğimde onların da aslında kendilerinden başka birileri hakkında konuştuklarını düşünürdüm. Hepimiz hayali bir dünyada hayali bir havayı soluyarak yaşıyorduk.

Ama bir şeyler söylemek zorundaydım. Kendim hakkında bir şey dersem gerisi gelecekti. Bu ilk adımdı. Doğru olup olmadığına daha sonra karar versem de olurdu. Kararı ben versem de olurdu, başkası verse de. Her koşulda şimdi konuşma sırasıydı. Ve söyleyeceklerimi sonrasında da hatırlamak zorundaydım.

Artık peynir seviyorum. Ne zamandan beri olduğunu bilmesem de kendiliğinden sever hale geldim. Köpeğim ben or-

taokula geçtiğim yıl yağmura yakalanınca zatürree oldu ve öldü. Ondan sonra bir daha köpek beslemedim. Yüzmeyi hâlâ seviyorum.

Bitti.

Ama mesele bu kadar kolay bitmiyor. İnsan yaşamında bir şey dileyince (yaşamında bir şey dilemeyen insanlar da vardır elbette), yaşam da o kişiden pek çok bilgi talep eder. Net şekilde plan yapmak için ondan bir dolu veri ister. Yoksa hiçbir tepki veremez.

Girdiğiniz bilgiler eksiktir. İşlem yapılamıyor. Lütfen daha sonra tekrar deneyiniz.

İptal düğmesine basıyorum. Geride boş bir ekran kalıyor. Sınıftakiler bana bir şeyler atmaya başlıyorlar. Daha çok konuş. Kendinden daha çok söz et diyorlar. Öğretmen kaşlarını çatıyor. Bir şey diyemiyorum. Sınıfın önünde öylece dikiliyorum.

Konuşayım. Konuşmazsam bir şeyler başlamayacak. Ola bildiğince uzun konuşayım. Dediklerimin doğru olup olmadığına daha sonra karar veririm.

* * *

Bir kadın ara sıra bana kalmaya geliyordu. Birlikte kahvaltı ediyorduk, sonra işine gidiyordu. Bu kadının da adı yok. Ama adının olmamasının tek nedeni, bu hikâyenin kahramanlarından biri olmaması. Zaten çok geçmeden de ortadan kaybolmuştu. Bu yüzden de karışıklığı önlemek için ona bir ad vermiyorum. Ama bunu yaptığım için onun varlığını küçümsemenizi de istemem. Ben onu çok seviyordum ve ortadan kaybolmuş olsa da, şimdi bile ona karşı hissettiklerimde değişiklik yok.

O ve ben, arkadaş gibiydik. En azından o benim için, arkadaşım diyebileceğim bir insandı. Onun benden başka bir sev-

gilisi daha vardı. Kadın, bir telefon şirketinde çalışıyor, bilgisayar da hesap işlerini yapıyordu. Ona işyeriyle ilgili detayları sormamıştım, o da bana işyeriyle ilgili fazla bir şey söylememişti ama az önce belirttiğim türde bir işte çalıştığını sanıyorum. Her abonenin konuştuğu dakikaları hesaplayıp fatura çıkarmaktı işi. Bu yüzden her ay posta kutumda telefon faturasını görünce sanki bana özel bir mektup gelmiş gibi hissediyordum.

Tanışmamızın işiyle bir ilgisi yoktu ama benimle yatmıştı. Ayda iki ya da üç kez birlikte oluyorduk. Benim Ay'dan geldiğimi düşünüyordu.

“Baksana, sen Ay’a dönmüyor musun hâlâ?” diye soruyor kıs kıs gülererek. Yatakta, çıplak bedenini bedenime dayamış. Memeleri yan tarafıma değiyor. Şafağın sökmesine yakın vakitlere dek genelde bu şekilde konuşurduk. Otobandan gelen ses aralıksız devam ediyor. Radyoda monoton bir Human League şarkısı çalıyor. Human League. Ne aptalca bir ad! Ne diye böylesine anlamsız bir ad takmışlar acaba? Eskiden insanlar müzik gruplarına düzgün adlar verirdi. Imperials, Supremes, Flamingos, Falcons, Impressions, Doors, Four Seasons, Beach Boys.

Bunları söylediğimde gülüyor kız arkadaşım. Bana, sen de bir tuhafısın, diyor. Nerem tuhafmış ki benim! Bence ben, son derece düzgün düşünceleri olan, son derece düzgün bir insanım. Human League.

“Seninle olmayı seviyorum” diyor. “Biliyor musun bazen seni çok özlüyorum. Şirkette çalışırken falan.”

“Hı hı” diyorum.

Bazen sözcüğünü vurgulayarak söylüyor. Sonra otuz saniye kadar bekliyor. Human League’in şarkısı bitiyor, bilmediğim bir grubun şarkısı başlıyor. “İşte sorun bu” diye devam ediyor, “ben seninle birlikte olmayı seviyorum ama her gün sabahtan akşama kadar birlikte olayım diye düşünmüyorum. Her nedense.”

“Hı hı” diyorum.

“Seninleyken huzursuz falan değilim. Yalnızca birlikteyken bazen havanın inceldiğini hissediyorum. Ay’daymışım gibi.”

“Benim için küçük bir adım ama...”

“Off, şaka yapmıyorum” deyip doğruluyor ve gözlerini ayırmadan yüzüme bakıyor.

“Bunu senin için söylüyorum. Senin iyiliğin için. Benden başka biri var mı? Sana bunun gibi şeyler söyleyen başka biri var mı?”

“Yok” diye yanıtlıyorum dürüstçe. Başka tek bir kişi bile yok.

Yeniden uzanıyor, memelerini nazikçe yan tarafıma yaslıyor. Sırtını okşuyorum.

“Her neyse, bazen Ay’daymışım gibi hava inceliyor, seninle birlikteyken.”

“Ay’ın havası ince değil ki” diye açıklıyorum. “Ay yüzeyinde hiç hava yok. Bu yüzden...”

“İnce!” diyor kısık sesle. Söylediğimi duymazdan mı geldi, yoksa hiç mi işitmedi, anlamıyorum. Ancak sesinin kısık olması beni heyecanlandırıyor. Neden bilmiyorum ama beni heyecanlandıracak bir şeyler var kısık sesinde. “Bazen inceliyor. Ve ben senin tamamen farklı türde bir hava soluduğunu düşünüyorum. Öyle olduğunu algılıyorum.”

“Bilgi eksik” diyorum.

“Senin hakkında hiçbir şey bilmediğimi mi kastediyorsun bununla?”

“Ben de kendim hakkında pek bir şey bilmiyorum” diyorum. “Gerçekten öyle. Felsefi açıdan falan demiyorum bunu. Gerçek anlamda söylüyorum. Tamamen bilgi eksik.”

“İyi de sen otuz üç yaşında değil misin?” diyor. O, yirmi altı yaşında.

“Otuz dört” diye düzeltiyorum. “Otuz dört yıl iki ay.”

Başını sallıyor. Sonra yataktan kalkıyor, pencerenin önüne gidip perdeyi açıyor. Pencerenin dışında otoyol görünüyor.

İNKAR!

**Bu dünya sandığımızdan
daha kırılğan ve tekinsiz
bir yer...**

Adını bilmiyordum. Onunla aylarca birlikte yaşadığım halde. Aslında onunla ilgili gerçekte tek bir şey bile bilmiyordum. Pahalı bir telekız servisinde çalıştığı dışında. Servis, üyelik sistemiyle hizmet veriyordu; kimliği belli düzgün müşteriler dışında kimseyi kabul etmiyordu. Bunun dışında başka işler de yapıyordu. Normal iş saatlerinde küçük bir yayıncıda yarı zamanlı düzeltmenlik, ayrıca yarı zamanlı kulak modelliği.

Özetle çok meşgul bir iş yaşamı vardı. Bir adı vardı elbette. Aslında birkaç ad kullanıyordu. Ama yine de bir adı yok gibiydi. Yağmur gibiydi, bir yerlerden çıkıp gelmiş ve sonra ortadan kaybolmuştu. Geride sadece hatırası kalmıştı.

Haruki Murakami'nin en sevilen romanlarından biri olan *Dans Dans Dans*'la gizemli bir dünyanın kapılarını açıyoruz.

